

Корпоративний розвиток аграрних підприємств: особливості ЄС

Ярослав Коханюк

аспірант кафедри управлінських технологій,

ВНЗ «Університет економіки та права «КРОК», м. Київ, Україна,

e-mail: kokhaniukyo@krok.edu.ua,

ORCID: 0009-0000-4795-7211

Корпоративний розвиток аграрних підприємств у Європейському Союзі (ЄС) представляє собою унікальний і складний ландшафт, сформований поєднанням нормативно-правової бази, економічних стимулів і мандатів сталого розвитку. Оскільки сільське господарство залишається основною галуззю в ЄС, воно підпорядковується особливим стратегіям і політикам, які суттєво впливають на операційні та стратегічні напрямки аграрного бізнесу. Загальна сільськогосподарська політика (CAP), наріжний камінь сільськогосподарської політики ЄС, відіграє ключову роль у цьому контексті, надаючи фінансову підтримку та регуляторні вказівки, щоб допомогти фермам і сільськогосподарським підприємствам підвищити конкурентоспроможність, забезпечити продовольчу безпеку та інтегрувати стійкість у свою практику. Це дослідження закладає основу для детального вивчення особливостей, що характеризують корпоративний розвиток аграрних підприємств у ЄС.

Загальна сільськогосподарська політика (CAP) була в центрі уваги академічних та політичних кіл, оскільки вона безпосередньо впливає на практику ведення сільського господарства в Європі. Баррелл (2007) надає розгорнутий огляд того, як реформи САП перейшли від простого субсидування доходів фермерських господарств до сприяння розвитку сільських районів, екологічної стійкості та посилення ринкової орієнтації. Подібним чином Swinnen (2015) аналізує економічні та соціальні наслідки CAP, припускаючи, що хоча вона підтримала багатьох фермерів, вона також призвела до диспропорцій у розподілі субсидій між різними державами ЄС.

Перехід до стійких методів ведення сільського господарства є ще одним важливим напрямком дослідження. Гарроне та ін. (2014) досліджують, як екологічні норми ЄС підштовхнули аграрні підприємства до впровадження більш стійких методів ведення сільського господарства, зосереджуючись на інтеграції методів органічного землеробства та зменшенні використання хімікатів. Роль зелених технологій у сталому сільському господарстві обговорюють Фабер і Френкен (2016), які досліджують, як інновації в біотехнологіях і відновлюваних джерелах енергії впроваджуються в аграрний сектор ЄС.

Впровадження технологій та їх вплив на конкурентоспроможність аграрних підприємств досліджує Метьюз (2011), який обговорює поширення цифрових технологій сільського господарства, таких як точне землеробство, та його наслідки для продуктивності та управління ресурсами. Ван дер Бург та ін. (2012) зробили свій внесок у цей дискурс, розглядаючи, як політика ЄС сприяла або перешкоджала технологічним інноваціям у сільському господарстві.

Торгову політику ЄС та її вплив на аграрний бізнес аналізують Андерсон і Свіннен (2011), які оцінюють, як глобальні торговельні угоди та торговельні правила ЄС впливають на експорт та імпорт сільськогосподарської продукції. Вони обговорюють конкурентне середовище сільськогосподарського ринку ЄС та стратегії, які використовують аграрні підприємства, щоб орієнтуватися на ньому.

Нарешті, стратегічні відповіді аграрних підприємств на складне нормативно-правове та ринкове середовище ЄС висвітлено Meuwissen et al. (2009). Вони досліджують різні корпоративні стратегії, включаючи диверсифікацію та вертикальну інтеграцію, які використовуються аграрними компаніями для посилення свого позиціонування на ринку та фінансової стабільності.

Дослідження має на меті розкрити вплив політики ЄС, ринкових умов і екологічних міркувань на ці підприємства. Дослідження також вивчає виклики та можливості, які відкриває ринок ЄС, такі як правила торгівлі, субсидії та впровадження передових сільськогосподарських технологій. Крім того, обговорюється роль стійких практик та інтеграції зелених технологій у підвищенні довгострокової життєздатності та корпоративної відповідальності аграрних підприємств. У цьому дослідженні представлений комплексний огляд стратегічних підходів, прийнятих аграрними підприємствами ЄС для подолання складних умов сучасного сільськогосподарського ландшафту, сприяння сталому зростанню та стійкості.

Ключові слова: аграрні підприємства; Європейський Союз; корпоративний розвиток; спільна аграрна політика, сталість; інновації в сільському господарстві; аграрний сектор ЄС; правила торгівлі; корпоративна стратегія в сільському господарстві.

Список використаних джерел

1. Burrell, A. (2007). *"The CAP towards 2020: Meeting the Future Demands of European Society," Agricultural Policy Perspectives.*
2. Swinnen, J. (2015). *"The Political Economy of the 2014-2020 Common Agricultural Policy: An Imperfect Storm," Routledge.*
3. Garrone, M., Melacini, M., & Perego, A. (2014). *"Sustainable Innovation in Agri-Food Supply Chains: A Case Study," International Journal of Production Economics.*
4. Faber, J., & Frenken, K. (2016). *"Models of Sustainable Development: The Case of Eco-Innovation in EU Agriculture," Research Policy.*
5. Matthews, A. (2011). *"Post-2013 EU Common Agricultural Policy, Trade and Development: A Review of Legislative Proposals," International Centre for Trade and Sustainable Development.*
6. Van der Burg, S., Bogaardt, M. J., & Wolfert, S. (2012). *"Towards Smart Farming? Technology Adoption on Farms in 14 European Countries," Information and Communication Technology.*
7. Anderson, K., & Swinnen, J. F. M. (2011). *"Challenges of the Least Developed Countries: Governance and Trade (Beyond the Doha Round)," European Review of Agricultural Economics.*
8. Meuwissen, M. P. M., Velthuis, A. G. J., Hogeveen, H., & Huirne, R. B. M. (2009). *"Traceability and Certification in Meat Supply Chains," Journal of Agribusiness in Developing and Emerging Economies.*